

De Dorsairean

Charlotte de Winter

Verwacht voorjaar 2026

'Er is nog plek voor jou, jonge Connor. Voor jou en je zus. Kies de plek maar uit. Het is de laatste gunst die ik je verleen voordat ik je dood.'

Ijzige prikkels stroomden door haar bloedbaan. De verandering had haar deze keer bijna het leven gekost. Ze duwde zichzelf overeind, schoof op haar billen naar achteren en liet haar rug rusten tegen de muur van Castle Ewen.

Het uitzicht vanaf deze rotspartij was als een groene deken die over tientallen heuvels golfde. De modderpaadjes, de riviertjes en de bergen in de verte waren haar even bekend als de pijn in haar lichaam. Regendruppels spatten uiteen op een overhangend stuk rots. En op haar. Ze was koud, nat en in een buitengewoon slecht humeur. *'Verdomme, Connor! Zoek volgende keer een betere plek uit, wil je?'*

Vanuit haar binnenste gromde hij misnoegt. *'Het was het beste wat ik onder de omstandigheden kon vinden. Die klootzak had me bijna te pakken.'*

Niamh zuchtte en liet haar hoofd tegen de muur rusten. Met gesloten ogen oriënteerde ze zich op haar omgeving, speurend naar signalen dat de Sinclair in de buurt was.

'Hij is verdwenen. Ik kan nog wel iets nuttigs doen hoor, als jij half bewusteloos ligt te slapen.'

Ze negeerde Connor en peilde de Fairy Glen vallei tot zover ze kon kijken. Tot zover ze kon voelen. Niets. Geen mensen, geen Halfweg, geen Sinclair. De opluchting daarover maakte dat ze zich licht in het hoofd voelde.

'We moeten gaan. Dus kom van je luie reet omhoog en...'

Met een achteloos gebaar snoerde ze hem de mond, liet het luik tussen hen dichtvallen en kwam overeind. In haar binnenste werd driftig aan het luik gerammeld en zijn gevloek drong erdoorheen. Ze schonk er geen aandacht aan, reikte met haar hand naar de muur en liet de eeuwenoude steen haar helpen om naar beneden te komen.

Haar gewonde linkerbeen ontziend, stapte ze over een plas met water. In het oppervlak zag ze ogen die haar bewegingen bestudeerden. Ze stompte met haar rechtervoet in de poel en zakte tot halverwege haar laars erin weg. De ogen verdwenen. Kreunend trok ze haar laars uit de plas en strompelde door.

Verdomde dingo's! Je wist nooit zeker of die kleine mormels je voor hun eigen plezier bekeken of dat *hij* erachter zat. En als Connor hem ternauwernood had kunnen ontwijken, gewond als hij was, was het nu aan haar om dit lichaam weer op sterkte te brengen. Daarna? Daarna was een ander verhaal. Ze wist wat ze wilde, wat ze al heel lang wilde. De Sinclair vernietigen, hem volledig en compleet uitwissen.

Ze was daartoe in staat, want háár krachten lagen op een heel ander terrein. Maar de Sinclair wist dat en had haar tot nu toe vermeden. Connor daarentegen, zocht hij steeds vaker op. De gevechten tussen hen twee werden feller en, gezien de pijn die ze nu voelde,

was de Sinclair aan de winnende hand. Als het hem lukte om Connor te doden, doodde hij haar ook.

Het luik rammelde weer en ze kon een glimlach niet onderdrukken. Je wacht maar even. Eerst een veilige plek vinden, iets aan die wond doen en wat eten. En, ze snoof aan haar tuniek, mezelf wassen. Je bent een hork, broertje lief. Een stinkende hork.

Copyright Charlotte de Winter

Wil je een berichtje krijgen als De Dorsairean gepubliceerd is? Stuur dan een mailtje naar info@charlottedewinter.nl

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets van de op deze website gepubliceerde gegevens mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder uitdrukkelijke voorafgaande schriftelijke toestemming van Charlotte de Winter.